

Szuperhősök

Supereroi – olasz, 2021. Rendezte: Paolo Genovese. Írta: Paolo Costella, Rolando Ravello és Paolo Genovese. Kép: Fabrizio Lucci. Zene: Maurizio Filardo. Szereplők: Alessandro Borghi (Marco), Greta Scarano (Pilar), Jasmine Trinca (Anna), Elena Sofia Ricci (Elena). Gyártó: Lotus Production / Medusa Film. Forgalmazó: Cinenovo. Feliratos. 100 perc.

Az idő nem egy olyan dimenzió, amiben létezőnk, hanem amiben gondolkodunk – hangzik el a film elején a mondat, amiről akkor még nem is tudjuk, hogy minden szempontból az alkotás mottója. A *Szuperhősök* egy pár története, akiket akkor ismerünk meg, amikor épp tíz éve vannak együtt. Innentől kezdve folyamatosan ugrálunk az időben, vissza a megismerkedésükig, és előre a jelenbe. Marco fizikát tanít az egyetemen, Anna pedig művész és képregényeket rajzol. A férfi racionális a mindennapokban, de elvonta a tudomány területén, a nő a hétköznapi kapcsolatokkal küzd meg nehezen, ám annál őszintébb a művészetében. Képregény-sorozatának koncepciója, hogy azok a valódi szuperhősök, akik képesek együtt maradni egy párkapcsolatban. Minden története egy-egy olyan kérdést vet fel, amivel egy párnak időnként szembe kell néznie, és a szuperképességet az jelenti, ha megbirkóznak az akadállyal.

RUDAS DÓRA

Minden rendben ment

Tout s'est bien passé – francia, 2021. Rendezte: François Ozon. Írta: Emmanuèle Bernheim. Kép: Hichame Alaouie. Szereplők: Sophie Marceau (Emmanuele), André Dussollier (André), Geraldine Pailhas (Pascal), Charlotte Rampling (Claude), Hanna Schygulla. Gyártó: Mandarin Films / FOZ. Forgalmazó: Vertigo Media. Feliratos. 113 perc.

Az utóbbi évek filmes téma-választásának egyik markáns hulláma a szülő-gyerek kapcsolat és annak nehézségei. Országtól, műfajtól függetlenül érkeznek az ilyen jellegű alkotások, amelyek úgy a készítő, mint a befogadó számára traumafeldolgozó hatásúak lehetnek. Az adaptált regényt az író saját élete ihlette ugyan, de rengetegen érezheti magukénak a szeretetre képtelen szülő iránt érzett megmagyarázhatatlan ragaszkodás történetét – ez azonban nem feltétlen a film zsenialitásának köszönhető.

Egy Darth Vedertől Mrs. Doubtfire-ig tartó skálán André Bernheim az erősen toxikus

apák kategóriájába esik. Amint a visszatekintésekből kiderül két – mostanra felnőtt – lányát sosem tudta szeretni igazán, gondoskodásnak álcázott érzelmi abuzálásainak nyoma pedig máig látható gyermekei lelkén. Ennek ellenére, mikor stroke-t kap, Emmanuèle és Pascale hanyatt homlok rohan, hogy munkát, magánéletet félresöpörve látogatni és ápolni tudják. Amikor André elhatározza, hogy véget szeretne vetni saját szenvedéseinek, a két nőnek – ismerve a rendet, hogy édesapjukkal nem ellenkezhetnek – nem marad más választása, mint-hogy segítsenek leszervezni azt. A film témájából adódóan számos fontos kérdést automatikusan felvet, például az eutanáziáról vagy a szeretet határaitól, de ezeket nem, vagy csak részben fejt ki – pedig a közel kétórás játékidő nem állhatta útját a törekvésnek. Hogy Emmanuèle karakteréről, magánéletéről és érzéseiről szinte semmit sem tudunk meg, még betudható lenne demonstrációként arra, hogy egy rideg, elnyomó apa mellett

mennyire nincs saját élete gyermekeiknek. De egy ilyen eszköz akkor lenne érthető vagy egyáltalán látható, ha közben a filmben nem lennének üresjáratok. Ám Ozon legújabb drámájáról ez sajnos nem mondható el, ahogy az sem, hogy kellő kémiát alakít ki karakterei között ahhoz, hogy igazán nagyot üssön a sosem szeretett gyermek és a nem-lenni igyekvő apa keserűdes kapcsolata. Még akkor sem, ha a végtelenül érzékeny témaválasztás, valamint a rendezőtől megszokott módon behozott LGBTQ szál miatt komoly kognitív diszsonanciát is okozt ez belátni.

Arra kérdésre, hogy mennyi idő után számít az együttlét szupererőnek, már párja nézőpontjából válaszol: nincs olyan, hogy idő – nincs ilyen idő, ez mindenki számára egyedi. Ahogy annak is, ahogy a világot érzékeljük, minden pillanata az: a véletlenből is később válik végzet, amikor visszatekintünk rá.

Miközben megismerjük életük történetét, Paolo Genovese (*Teljesen idegenek, A hely*) számos „akadályt” mutat meg nekünk rajtuk keresztül – egy olyan kifordított nézőpontból, ahogyan nem szoktuk ezeket a kérdéseket megfogalmazni. Mennyi, a vacsoraasztal mellett kettesben töltött csendes perc kezd kínossá válni? Számokban fogalmazzuk ezt meg, vagy nem is a csend ideje a kínos, hanem az ok, ami miatt a korábban beszélgetni tudó emberek most elnémulnak egymás mellett? Genovese a töle megszokott mélyen emberi közelítéssel ad érzékeny válaszokat, és mutatja meg végtelenül fájdalmasan, hogy milyen szuperhőssé tud valaki válni azért a másik emberért, akit szeret.

PETHŐ RÉKA

Út a díjesőig

Competencia oficial – spanyol, 2021. Rendezte és írta: **Mariano Cohn** és **Gastón Duprat**. Kép: **Arnau Valis Colomer**. Szereplők: **Penélope Cruz** (Lola), **Antonio Banderas** (Félix), **Oscar Martínez** (Iván), **José Luis Gomez** (Humberto), **Manolo Solo** (Matías). Gyártó: **MediaPro Studio**. Forgalmazó: **Prorum Entertainment**. *Szinkronizált*. 104 perc.

A hazánkban szinte ismeretlen argentin rendezőpáros, Gastón Duprat és Mariano Cohn (*Szomszéd átok*) showbusinesszátírája aligha vési be hosszú távra alkotóinak nevét a nézők emlékezetébe. Penélope Cruz hatalmas diszkófrizurájá talán a film egyetlen valóban marandó eleme, habár az általa alakított, nárcisztikus-abuzív rendező és a filmben elme-

sélt bizzar munkafolyamat nagyon is jó alapanyag a tömény, belterjes iróniához. Antonio Banderas (akivel Cruz meglepő mód eddig alig játszott együtt) és a rendezőpáros korábbi mozijában (*El ciudadano ilustre*) is főszerepet játszó Oscar Martínez alakítja a filmben készülő film két sztárját. Kettejük munkamódszere, művészet- és életfelfogása igen eltérő, ám mindkettőjüket egyformán a dicsőség és a hiúság mozgatja.

A „film a filmben” mind a mai napig bevett receptjétől – lásd például a Mia Hansen-Løve rendezésében szintén tavaly készült *Bergman szigetét* – annyival kissé eltér az *Út a díjesőig*, hogy nem magát a forgatást, hanem a próbafolyamatot meséli el, kihagyva a nagyobb stábot, s az elkészült mozgókép „kép a képben” megjelenítését is. Középpontjában a saját pózolásától megrészegült európai művészfilmes (legyen az rendező vagy színész) komikus vergődésének jóízű kifigurázása áll, de görbe tükröt tart a komlett művészeti szcénának is, beleértve a finanszírozókat, néhány szórakoztató poénon túl mégis hiányzik belőle a tárgy mélyebb ismeretéről árulkodó, velős humor. Hogy a filmbeli rendező – ahogyan a zárlatban szereplő sajtótájékoztató is reflektál erre – történetesen úgy agresszív, bántalmazó főnök, hogy mindeközben a stáb meghatározó tagjai között egyedüli nő, az általa szétszékált művé-

szek pedig férfiak, ugyan ad némi feminista pluszmuníciót az *Út a díjesőig*nek, felületességét mégsem feledteti.

KOVÁCS KATA

Foglalkozása: szülő

Les 2 Alfred – francia, 2021. Rendezte és írta: **Bruno Podalydès**. Kép: **Patrick Blossier**. Zene: **Frédéric Junqua**. Szereplők: **Denis Podalydès** (Alexandre), **Bruno Podalydès** (Arcimboldo), **Sandrine Kiberlain** (Séverine), **Yann Frisch** (Aymeric), **Luana Bajrami** (Suzie). Gyártó: **Why Not Productions / Arte France Cinéma**. Forgalmazó: **ADS Service**. *Feliratos*. 92 perc.

Alexandre élete válságba kerül: miután feleségének feltűnik, hogy gyanúsán gyakran keresi fel a munkaközvetítő irodát, csakhamar az is kiderül, hogy az állások helyett inkább az egyik ottani alkalmazott iránt érdeklődik. Neje, aki egy tengeralattjárón dolgozik, ultimátumot ad neki; férjének be kell bizonyítania, hogy egyedül is képes bol-

dogolni, és mire a nő visszatér a következő küldetéséről, a férfinak már saját anyagi bázissal és munkával kell rendelkeznie, miközben pesztrálnia kell két pici gyereküket is. Alexandre szerencséjére gyorsan felveszik egy startup céghez, ám ennek két feltétele van; egyrészt fel kell élesztenie ismeretségeit abban a kisvárosban, ahol gyermekkorát töltötte, másrészt letagadni kényszerül, hogy kiskorú gyerekei vannak.

Bruno Podalydès (a főszerepet alakító Denis Podalydès bátyja) filmje rengeteg aktuális témát érint, így többek között a férfi-női szerepek mibenlétét, az idősök munkaerőpiaci helyzetét, a hirtelen egyedülállóvá lett szülők mindennapi küzdelmeit, a felfutóban levő, ám valójában sem komoly elképzelésekkel, sem koncepcióval nem rendelkező vállalatokét, vagy akár a látszólag minket kiszolgáló, ám valójában csak életünket megnehezítő technológiáit is. Mindez már pusztán

